

[P. Christensen.]

lighedsvis kan opstaa Situationer, som kræver at blive og som Befolkningen ønsker imødekommet ved Dispensation. Men at lovfæste en saadan Arbejdstid som her foreslaaet maa man protestere imod fra Arbejdernes Side, da der ikke foreligger nogen som helst skellig Grund til at gaa til et saadant Skridt. Jeg kan kun betragte det stillede Ændringsforslag som et Forsøg paa at ville benytte denne Lejlighedslov til en Lovfæstelse af Arbejdstiden fra Kl. 10 Søndag Aften, hvad maaske fra andre Arbejdsgiversynspunkter kunde være af en vis Interesse. Københavns Bogtrykkerforening har imidlertid ikke ansøgt derom, hvorfor det er urigtigt, naar det siges, at det stillede Ændringsforslag imødekommer Bogtrykkerforeningens Ønsker.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg paa Mindretallets Vegne tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme imod det stillede Ændringsforslag.

Socialministeren (Steincke): Skønt jeg maa indrømme, at ens Evne til at forbylde naturligvis maa være blevet noget sløvet gennem 14 Aars Virksomhed som Medlem af dette høje Ting, og skønt jeg vurderer og nærer den største Respekt for den ærede Ordfører i Almindelighed og for visse af hans Egenskaber i Særdeleshed, Egenskaber, der, saa vidt jeg kender Forholdene, vurderes højere i Jylland end i Himlen, specielt den Egenskab, der i hvert Fald bliver betegnet paa parlamentarisk Maade, naar man giver den Navnet jydsk Snedighed — til Trods for alt dette blev jeg dog overrasket, da jeg saa den Behandling, som dette Forslag havde faaet, og den Betænkning, som nu foreligger til Behandling. I denne Betænkning er den ærede Udvalgs- og Flertalsordfører, skønt Forslaget virkelig kun har ligget til Behandling i det høje Landsting i ca. et halvt Aars Tid, naaet til at faa samlet et Flertal om at forhindre Vedtagelsen af mit lille uskyldige Forslag med Hensyn til § 7, i hvert Tilfælde tilsyneladende med det Formaal at tvinge mig til at fortsætte med en Dispensation, som jeg selv har erklæret for at være ulovlig, da i hvert Tilfælde de københavnske Dagblade ellers ikke kan udkomme om Mandagen. Maaske har han haft det lille Sideformaal, som den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde opmærksom paa: at genere Arbejderne lidt. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører fortjener en lignende betinget Anerkendelse, fordi han i denne Sag har formaaet at mo-

bilisere Provinsbladudgiverforeningen, som synes uden enhver Interesse i Spørgsmaalet.

Den ærede Ordfører sagde i øvrigt, at hvis man vil gøre Afvigelser fra Fabrikloven, saa bør man lovfæste, at Forbudet for Dagblade kommer til at gælde fra 9 Morgen til 10 Aften: Nej, hvis man vil gøre Afvigelser fra den gældende Lov, skal man ikke gøre Afvigelsen større, end den ønskes af dem, der er interesseret i det eller har rejst Spørgsmaalet, eller større, end det er nødvendigt for at forfølge de Formaal, disse Mennesker ønsker forfulgt. I saa Henseende har det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) ganske Ret. Jeg kan derfor henholde mig til hans Udtalelser, ogsaa for saa vidt angaar Bogtrykkerforeningens Stilling og Henvendelse. I denne Henvendelse er der ikke Tale om, at man ønsker Loven ændret paa den Maade, som Flertallet her foreslaar. Nej, man ønsker, at Dispensationen bibeholdes. Men dertil kommer, at det vilde være principielt urigtigt at vedtage Flertallets Ændringsforslag. Thi hvorledes er Hovedregelen i Fabriklovens § 26? Hovedregelen, den Regel, vi alle maa gaa ud fra, er den, at i Virksomheder under Arbejds- og Fabriktilsynet skal alt Arbejde ophøre paa Folkekirkenes Helligdage. Saa gives der under visse Omstændigheder Ministeren Bemyndigelse til efter indhentet Erklæring fra Arbejdsraadet, som for øvrigt ogsaa er enig i den Affattelse, jeg har givet det nye Forslag, at tilstede Undtagelser i følgende Tilfælde: Jeg behøver ikke her at nævne det første, for det kan aldrig komme til at vedrøre Dagblade. Der kunde blive Tale om det andet, hvor det drejer sig om at give Dispensationer med Hensyn til Befolkningens Forsyning med daglige Livsformødenheder. Jeg har tidligere sagt, at jeg betragter ikke Mandagsudgaverne af de københavnske Blade efter deres Indhold som en Livsformødenhed — altsaa, det kan heller ikke være Punkt B. Men saa kommer Punkt C: Naar der mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i den paagældende Virksomhed er afsluttet bindende Overenskomst angaaende Fastsættelse af den samlede Arbejdsfrihed. Det er Hovedbestemmelsen for Arbejdsforholdet. Saa er der føjet til nedenunder: Sætning og Trykning af Dagblade er forbudt paa Folkekirkenes Helligdage fra 9 Morgen til 12 Aften. Denne Regel har vist sig at stride mod det praktiske Livs Krav. Derfor blev der under Krigsperioden givet Dispensation, en Dispensation, der efter min Forstaaelse af Loven ikke er tilladelig. Hvad er det, man skal opnaa? Man skal opnaa,